

P. G. C. Jensen: Det Forslag om Ejendomsskyld, som blev fremsat af dette Ting i Fjor, er trængt saaledes igennem, at det har vundet den nuværende Regerings og i Princippet ogsaa Folketingets Tilslutning. Det er jo ikke mere, end man kunde vente, da dette Forslag i Virkeligheden frembyder betydelige Fordele. Det gør det, ikke blot fordi man gennem det kommer bort fra den gamle Hartkornbeskatning, navnlig fra Gammelskatten, og fordi man nu under Ligningen til Stat og Kommune kan inddrage ny Skatteobjekter eller dog saadanne, der ikke hidtil have været regnede ordentlig med, fordi deres Hartkorn er meget ringe. Men det gør det ogsaa, fordi man kan faa et Grundlag for den kommunale Beskatning, som er langt retfærdigere og bedre end den nugældende Hartkornbeskatning. Disse Grundsatninger ere som sagt ganske naturligt trængte saaledes igennem, at det Forslag, som nu foreligger, er bygget paa dem. Naar den højtærede Finansminister derimod har foretaget ikke faa og ikke ubetydelige Ændringer i Forslaget, saaledes som det forelaa her fra Landstingets Side, saa beklager jeg meget, at jeg ikke kan anse disse Forandringer for at være Forbedringer. Der er nu først og fremmest og som det allervigtigste dette, at selve Ejendomsskylden kun foreslaas sat til 0,75, altsaa $\frac{3}{4}$ pro mille, medens Landstinget havde foreslaaet og vedtaget en Ejendomsskyld paa 1,2 pro mille. Naar vi gjorde dette, var det, fordi man gerne vilde have Forholdet ordnet saaledes, at det blev omtrent Halvdelen af den gamle Statsskat, der afføstes, ikke blot for Landejendomme, men ogsaa for Købstadejendomme, idet Forholdet med Hensyn til Bygningsafgiften vilde stille sig omtrent paa samme Maade som med Hensyn til Hartkornsskatterne. Naar nu Regeringen foreslaar 0,75 pro mille, er det en Nedsættelse af Beløbet, som finansielt virker meget stærkt ind paa hele Sagens Ordning. Det er af den højtærede Finansminister beregnet, at det Beløb, som derved fremkommer, ikke udgør mere end $3\frac{1}{7}$ Million, medens man her i Landstinget var gaaet ud fra, at man skulde have mindst 5 Millioner gennem en Skat paa de faste Ejendomme. Dette Standpunkt, som Landstinget saaledes indtog, finder jeg rigtigt. Det var ikke Meningen med Forslaget, at man vilde opgive et saa fortrinligt og naturligt Skatteobjekt, som de faste Ejendomme ere, og opgive at paaligne dem 10,600,000 Kr., for at erstatte denne Skat med en anden paa $3\frac{1}{7}$

Million, altsaa adskilligt under $\frac{1}{3}$ af de hidtilværende Skatter paa faste Ejendomme. Hovedsagen var at faa et retfærdigere Princip lagt til Grund derved, at Skatterne paalignedes efter Ejendommens Værdi i Stedet for efter forældede Beregninger, som i Nutiden aldeles ikke kunne staa for en Prøve. Dette er naturligvis et Hovedpunkt, det berørte jeg allerede i Gaar. Det vil have betydelig Indflydelse paa den Sags Ordning, at man sætter Ejendomsskylden til et passende Beløb, for derefter at kunne beregne ogsaa Formue- og Indkomstskatten paa en saadan Maade, at den kan tilfredsstille dette Ting.

Blandt de Punkter, hvor der er foretaget Forandring, skal jeg først nævne selve Spørgsmaalet om Vurderingen. Det var jo fra Landstingets Side foreslaaet og vedtaget, at man skulde vurdere Ejendommene som fri Ejendomme, altsaa uden Hensyn til de Tiende- og Arvefæsteafgifter, som paahvile dem. Dette er forandret. Det ønsker Folketinget og Regeringen ikke. Men er det nu egentlig rigtigt? Det forekommer mig, at man ikke bør gaa den foreslaaede Vej, thi allerede det, at de nuværende Skatter i Virkeligheden hvile paa den rene, nøgne Ejendom uden Hensyn til Afgifter af nogen Art, Prioriteter eller deslige, og det, at det er dem, som man vil have dels nedsatte og dels paalignede paa et retfærdigere Grundlag, er et Moment af saa stor Betydning, at det forekommer mig, at man ikke kan lade være med at tage Hensyn dertil. De Skatter, som nu skulle afløses, hvile i Virkeligheden paa den nøgne Ejendom uden Hensyn til de paahvilende Afgifter, Tiender eller Prioriteter; og denne Ordning synes jeg ikke, der er Grund til at komme bort fra. Man maa ikke paa dette Punkt gøre sig skyldig i en Forveksling med Formue- og Indkomstskatten, som baseres paa et helt andet Grundlag og har en helt anden Natur. Det forekommer mig dernæst ogsaa at være unaturligt, om man ved Ejendommens Taksation vil tage Hensyn til visse den paahvilende Byrder, f. Eks. Tiende eller Arvefæsteafgiften, medens man ikke tager Hensyn til Prioriteterne, hvad man jo fornuftigvis ikke kan. Thi hvad er i Virkeligheden Tienden andet end en Prioritet, og hvad er i Virkeligheden Arvefæsteafgiften andet end en Prioritet? Det har jeg aldrig været i Tvivl om. Vi hvide alle, hvorlides disse Afgifter ere opstaaede. I de allerfleste Tilfælde har man simpelthen omskrevet en Del af den kontante Købesum, som skulde gives for Ejen-